

Den søde syge

Instruktør: CLAUDE MILLER

På et tidspunkt i denne film tager hovedpersonen David en bog ned fra en hylde og kaster et kort blik på omslaget. Det er Melvilles »Moby Dick«. Som Ahab jager Moby Dick, jager også David en hvid hval. Det er hans kærlighed til Lise, der, som hvide hvaler nu har det for vane, fører til død og ulykke.

David er en pæn ung mand med et overordnet job på et kontor. Han bor på et pensionat, hvor han er afholdt, og hver weekend tager han ud for at besøge sine gamle forældre på et plejehjem. I virkeligheden er forældrene imidlertid forlængst døde, og David tilbringer al sin fritid i en bjerghytte, han har indrettet til sig og sin Lise, en barn-domsveninde. Lise er imidlertid gift og har et barn og synes at have en rimelig lykkelig

seret i ham. I stedet gifter hun sig med naboen søn. David fatter det ikke og forsøger at bortføre hende på åben gade. Han indemurer sig i bjerghytten. Francois og Juliette kommer derop for at trøste ham, men det hele ender i skænderi, og David myrder Juliette. Til sidst fanger han Lise i en offentlig badeanstalt og tvinger hende til at iføre sig brudekjole. Hun forsøger at flygte, og de falder begge over gelænderet. Lise drukner netop som politiet ankommer. I et drømmesyn ser David til sidst en lykkelig udgang på historien.

Claude Miller er tydeligvis et barn af den nye bølge. Som Truffaut og Chabrol arbejder han med kriminal- og gyser-genren og gør det godt. Som det så ofte er tilfældet med en Trauffaut-film, er forlægget for Millers film også en amerikansk gyserroman. I traditionel ny bølge-stil ofrer han behørigt på mesterens alter og viser en scene af

nerne hele tiden tager de forkerte beslutninger, uden at man føler, at det er uundgåeligt. Hvorfor begår Juliette den samme fejltagelse som David? Hvorfor venter Lise så længe med at fortælle David, at han ingen chance har? Alt mislykkes for disse stakler. Selv når Juliette og Francois forsøger at hjælpe David, ender det uvægerligt i skænderi. Det er meget svært at føle noget for persongalleriet i denne film, fordi de ikke føler noget for hinanden. Det lyder måske mærkeligt at sige, at en film med to ulykkelige kærlighedsforhold ikke indeholder nogen følelser, men det er ikke desto mindre sandt. Davids kærlighed er nået til det punkt, hvor den er totalt selvisk. Lise er simpelt hen et møbel, han mangler i sin bjerghytte; og Juliettes kærlighed til David når meget hurtigt til det samme punkt. Det er interessant at sammenligne denne film med nært beslægtede film som Chabrols

Scene fra »Den søde syge«

tilværelse. Juliette, en ung dame, der arbejder på Davids kontor, og som også bor på pensionatet, bliver forelsket i ham, skygger ham i weekenden, og forsøger at få ham til at konfrontere sin dobbelttilværelse. Dette mislykkes totalt. Alt, hvad hun får ud af det, er, at hun begynder at jage David, ganske som han jager Lise. I kontrast til disse ulykkelige mennesker står Davids ven Francois. Skønt hans ægteskab er dårligt, og skønt han eftertragter Juliette og endda forsøger at voldtage hende, fungerer han som kloven i tragedien, der understreger, hvor tragiske de andre skæbner er. Gennem Juliette finder Lises mand frem til Davids bjerghytte. Efter at skænderi med David kører han ophidset hjem og kører af vejen og omkommer ganske i overensstemmelse med Davids ønske. Vejen til Lise synes nu åben, men først på dette tidspunkt fortæller hun David, at hun aldeles ikke er interes-

»Rebecca«. »Den søde syge« har da også en del lighedspunkter med denne klassiker. Som Joan Fontaine i »Rebecca« forelsker Juliette sig i en mand og opdager, at der hviler en dunkel skygge over ham. Og som i »Rebecca« accelererer filmens krimi- og gyseraspekt ganske langsomt, og man er i lang tid i vildrede med, hvor det hele bærer hen.

I sin fortællestil slægter Claude Miller også den nye bølge på og dermed også fyrrernes Hollywood. Skønt der egentlig ikke sker særlig meget dramatisk i filmen, har den et godt og fængslende tempo. Miller gør dygtigt brug af ellipser til at forcere det. I øvrigt er stilen blufærdig, hvilket gør, at de få dramatiske scener har stor slagkraft, som for eksempel skænderiet mellem David og Lises mand.

Når »Den søde syge« alligevel har lidt svært ved at fængsle, er det fordi perso-

»Slagteren« og Truffauts »Bruden var i sort«. Disse to film handler om monomane mennesker som David og Juliette, de er blot mordere i stedet for elskere. Slagterens forhold til skolelæreren gør imidlertid, at vi kan acceptere ham som menneske og begræde hans monomani, og brudens besvær med at myrde maleren får os til at forstå, at hun bag sin hævn-gerrighed er et menneske. »Den søde syge« virker som et biologisk forsøg iagttaget gennem et mikroskop. Dette Buñuel-agtige indhold egner sig ikke rigtigt til en ny-bølge præsentation. Det ville dog være synd at dømme Claude Miller for hårdt, for »Den søde syge« er immervæk en uhyre velfortalt film, som vidner om et pænt talent for mediet; blot synes form og indhold ikke at være alt for godt tilpasset hinanden. (Dites-lui que je l'aime – Frankrig 1977).

Ul Jørgensen